

487596

Anul I, No. 2

20 Pagini 6 Lei

16 Octombrie 1927

FILMUL COMPLECT

Sacrificiul Sublim

Partea II-a și ultima din „COBRA“

ROMAN-CINEMA de MAURICE AUBYN

R. VALENTINO și NITA NALDI

Redacția
și
Administrația
Str. GUGLOZEI
No. 56
București

FILMUL COMPLECT

— Revistă Săptămânală —

Directori-Proprietari :
GH. STELLATU , & ' A. SOTIRULIS

Orele de birou: 4—6 p. m.

Condițiuni
de abonare în
țară :

Un an . Lei 280
Șase luni „ 145
Trei luni „ 75
1 număr „ 6

SACRIFICIUL SUBLIM

Partea II-a și ultima din „COBRA“

ROMAN - CINEMA DE MAURICE AUBYN

Traducere de Gh. Stellatu
FILM PARAMOUNT

D I S T R I B U Ţ I A

Contele Emilio Torriani RUDOLPH VALENTINO
Emma Kandyle NITA NALDI
Ellen Drake GERTRUDE OLMSTEAD
Jack Dorning CASSON FERGUSON
Giuseppe Minardo HECTOR V. SARNO
Margherita Minardo CLAIRE de LOREZ
Sophie Binner EILLEN PERCY
Harry Madison HENRY BARROWS

Regia : JOSEPH HENABERY

R. VALENTINO & NITA NALDI

SACRIFICIUL SUBLIM

Cap. I.

Bătrâna Annie trecu capul prin întredeschizătura uşei şi anunţă:

— Domnişoara Emma Kandyle!

După aceea la un semn a lui Emilio, ea se dădu la oparte pentru ca să lase pe vizitatoarea să intre.

— ...Bunădimineaţa, Conte, zise ea întinzând spre el mâna-i fină înmănuşată... Cum, tuşa mea nu a sosit încă? Ea mi-a fixat cu toate astea rendez-vous pentru orele 5 şi jumătate şi mi se pare că am sosit şi în întârziere...

Pronunţând aceste vorbe, ea scrută faţa lui Emilio pentru ca să vadă efectul produs de mica minciună pe care o inventase: D-na Huntington, fusese reţinută, în realitate, de o migrenă neaşteptată şi Emma fusese fericită să profite de indispoziţia ei pentru ca să se eschiveze şi pentru ca să întindă după plăcere mrejele în jurul aceuia în care ea vedea cea mai strălucită dintre partide. Ea continuă dar:

— Imi permiteţi, nu-i așa, ca să o aştept un moment?... Ea nu poate să mai întârzieze mult.

Emilio nu putea decât să accepte. Dar el acceptă cu puțină ciudă contrar curtoaziei sale obișnuite.

Tânăra fată își dădu seama că el nu prea se grăbea să o reție.

Ea îi făcu observația zâmbind:

— ...S'ar zice că compania mea nu vă încântă de loc?

Politicos, el protestă și, invitând pe tânăra fată să se așeze, el îi arătă canapeaua în fața căreia se găsea masa aranjată de Annie, și după aceea se duse să se rezime de perete.

— ...Ce băiat curios! își zise Emma în timp ce gusta din prăjiuri.

După ce termină de băut ceaiul ea păru că se interesează de modul cum era mobilată camera în care se găsea:

— Acest interior este decorat și mobilat cu un gust fin, remarcă ea. Se poate recunoaște din primul moment gustul luminaț al unui adevărat artist!

— Pe d-l Dorning trebuie să-l felicitați, replică Emilio. Nu sunt aci decât oaspețele său.

Emma Kandyle păru puțin surprinsă, și reluă zâmbind silite:

— Am uitat că sunteți de câteva săptămâni numai la New-York. Dar dacă n'ați

avut timpul să vă instalați încă, ați găsit cel puțin pe acela să cumpărați acel automobil admirabil în care v'am întâlnit și pe care de altfel îl conduceți cu o așa temeritate... (căci el vă aparține, nu-i așa?)

— Vai nu, el aparține d-lui Dorning deasemenea căci nici nu am mijloacele să cumpăr unul.

La această declarație lipsită de ocoliri, Emilio văzu fața tinerei fete întunecându-se. Câteva momente, domni tăcere. Emma părea că se gândește adânc. În fine ea murmură cu o nuanță de sincer regret:

— Este într'adevăr nefericit că averea n'aparține niciodată acelora pe care i-am dori bogăți.

— ...Dar protestă Torriani, dacă averea este o fericire, Dorning este mai demn decât oricare altul. El posedă toate calitățile de inimă și inteligență care fac din el o adevărată ființă de elită.

Și în acelaș timp el se gândea aparte:

— ...Încă una care s'a gândit numai la interes, lată-o în prezent prevenită din fericire, de eroarea ei!

...De această eroare Emma Kaudyle era în prezent bine convinsă. Strălucitele perspective de viitor pe care ea le nutrise, închipuindu-și bogățiile contelui Torriani, căzuseră în baltă. Ea nu se gândea decât cum să se retragă, hotărâtă să nu împingă mai departe această aventură... cel puțin în sensul pe care și-l închipuise la început. Emilio continua să-i placă, să-o intereseze și cu atât mai mult poate cu cât el nu se declarase dela început subjugat de frumusețea ei: dar ea nu mai putea să întrevadă în el soțul dorit.

Hotărât, făcu ea, după o conversație de un sfert de oră, încep să cred că tuşa mea nu va mai veni astăzi. Poate că a fost împiedicată în ultimul moment de vre-un fapt neașteptat și este urât din partea mea să vă rețiu mai mult.

Ea se ridică și tânărul nu făcu nimic pentru ca să-o reție. Ceva mai mult chiar el răsufli ușurat văzând în acel moment pe Jack Dorning, făcându-și apariția în modul cel mai natural din lume. Imediat el prezentă pe amicul său.

— Iată tocmai pe D-l Dorning despre care vă vorbiam mai adineăuri; cred că doriți Domnişoară să-i faceți cunoștința.

* * *

Din seara în care începuse tânărul conțe

să iasă regulat, din ziua aceia mai cu seamă când cu Sophie se lansase în aventura aceia care s'a terminat într'un mod atât de puțin, agreabil, Jack Dorning își închipuise că amicul său renunțase să continue cu Miss Drake idila începută. El ar fi trebuit să se bucure, fu din contra însă aproape supărat. El sfârșise, într'adevăr, prin a-și face ideea unei căsătorii între amicul său și această delicioasă fată de care nu spera să se facă vre-odată iubit. El vedea pe tânăra secretară în prada unei melancolii pe care o credea datorită nestatorniciei tânărului om, și o iubea atât de mult încât îi era imposibil să-o vadă cum suferă. În acelaș timp el considerase că o atât de fericită căsătorie ar însemna pentru Emilio vindecarea complectă a patimilor sale și că l'ar libera din aceea vrajă pe care o exersau asupra lui toate femeile, numai să fie frumoase și seducătoare... Și iată că din contră și'n ciuda tuturor hotărârilor atât de multe ori afirmate, el se înclinase din nou în fața farmecului unei femei...

Informat de bătrâna Annie că Emma Kandyle, în loc să fi venit acompaniată de tușa ei, se prezentase singură, el se temu pentru amicul său de efectele acestei vizite de care chiar Emilio singur se temea după cum îi mărturisise cu puțin mai înainte. Nu fu nevoie de [mai mult pentru ca să se decidă să intervie, ca din întâmplare între cei doi tineri. El își închipuia că îi v'a surprinde flirtând cu înverșunare, și el fu aproape surprins de atitudinea înțepată, aproape ceremonioasă, în care el văzu pe unul în fața celui alt. Emma Kandyle care făcuse câțiva pași spre ușe se oprî net și în timp ce Dorning se înclina în fața ei, ea îi zise cu cel mai amabil surâs:

— ...Tocmai admiram, D-le, iustalația atât de artistică a acestei camere, care face parte, după cum mi se pare, din locuința d-voastră proprie. După puținul ce am văzut, cred că tușa mea n'a exagerat laudând gustul d-voastră atât de sigur... și minunățiile ce posedaji.

Ea atinsese pe anticar la coarda sensibilă. El îi propuse imediat să o conducă prin magazinele lui, dar ea refuză invocând faptul că a întârziat prea mult... Trebuia să se informeze deasemenea, «pentruce D-na Huntington a lipsit dela întâlnire».

— Nu insist, reluă Dorning... Automobilul vă așteaptă jos ?

— Nu, am venit pe jos, crezând după cum v'am spus că tușa mea este aci.

— În acest caz; veți binevoi sper să-mi

permițeți să pun la dispoziția d-voastră automobilul meu care se găsește tocmai jos... Torriani vă va conduce acasă.

Aceste ultime cuvinte contractau cu bătaia de cap pe care o avea anticarul să nu lase pe prea inflamabilul său amic expus să sufere efectele unei noi seducțiuni feminine. Dar el se liniști imediat văzând atitudinea indiferentă în care se cantonase acesta.

În acel moment o idee luminată trecu prin capul Emmei. Ea aruncă spre Emilio o privire înfricoșată și murmură:

— Conte Torriani nu se va supăra, sper, dacă mărturisesc că ași simți o frică grozavă să mă încred în dânsul, în această circumstanță. Am avut ocazia să-l văd la volan... Mi s'a părut prea curajos... și eu țin la viață. Am impresia, D-le Dorning, că voi fi în mai mare siguranță dacă mă va încredința abilității d-voastră!

— Iată, Domnișoară, reluă anticarul, o preferința de care nu pot fi decât foarte încântat. Dar poate că comparându-mă cu amicul meu, mă veți găsi prea prudent ?

— Este mai bine să fii prudent decât prea temerar; expui în felul acesta mai puțin și viața ta și a celorlalți!

Ea pronunțase aceste cuvinte cu o figură solemnă care nu lipsi să aducă un surâs pe buzele lui Dorning și a lui Emilio; Dorning se declară gata să reconducă pe «atât de fricoasa» tânără fată.

După ce anticarul se retrase cu ea, Emilio își făcu această reflexie:

— ...Și să zici că dacă automobilul mi-ar fi aparținut, această încântătoare fată, ar fi preferat pe «temerar» «prudentului»... Sărmane Jack ! nu l'am văzut niciodată așa de grăbit pe lângă o femeie, și în ciuda tuturor teoriilor sale, am teamă că aceasta are să-l învârtească ca pe o păpușe... Omul pe care și l'ar pune în cap să-l vrăjească, trebuia să fie un sfânt ca să-i reziste...

Cap. II.

Câteva zile mai târziu, o importantă afacere chemă pe contele Torriani la Philadelphia; o clientă bogată se adresase lui Dorning pentru ca să-i decoreze o vilă somptuoasă a cărei construcție fusese terminată. Era o muncă care trebuia să necesiteze o ședere de două sau trei luni în acele locuri. Neputând să absenteze atâta timp, Dorning încredințase direcția întreprinderii lui Emilio.

Tânărul om nu părăsi New-Yorkul fără un oarecare sentiment de tristețe; îi se

părea că lasă în acest oraș puțin din sufletul său; această impresie o simțise chiar în momentul în care strângând micuța mână a secretarei, îi se păru că o simte cum tremură în a sa.

...Și noile sale ocupații, odată sosit la Philadelphia nu-l făcură să uite chipul drăgălaș al d-rei Ellen.

De câteva săptămâni deja se găsea acolo când primi o noutate care-l lăsă aproape trăsniț: o telegramă a lui Jack Dorning îi anunța în același timp căsătoria sa cu Emma Kaudyle și plecarea lor pentru California unde se duceau să-și petreacă luna de miere.

— Și... Bine jucat, se gândi Emilio imediat și reveni din primul moment de mirare. Nu mă așteptam la o asemenea lovitură de teatru cu toate că putusem să-mi dau seama de efectul ce producea asupra lui Jack această extraordinară creatură.

El reciti încă odată depeșa și din cuvintele care o compuneau el ghici entuziasmul amicalui său.

—...Ea l'a înebunit cu totul, își zise încă. Numai să nu-l faca să regrețe vreodată pasul făcut.

Instalația vilei din Philadelphia se apropiase de sfârșit. 15 zile încă și Emilia ar fi putut să plece spre New-York. Ideea acestei apropiate reîntoarceri îl făcea foarte fericit.

El nu încetase, în tot timpul absenței sale să se gândească la Miss Ellen Drake. Tot ce îi scăpase din mîile de semne aproape imperceptibile ale afecțiunii ce inspirase tinerei fete, acum departe de ea îi apăruse mai net. Nici un flirt nou nu-l turburase capul în timpul acestor lungi săptămâni petrecute la Philadelphia. El avusese tot timpul să-și reamintească câteva nuanțe, câteva indicii la care acum atașa o foarte dulce semnificațiune. El înțelegea mai bine pentru ce Ellen nu răspunsese la declarațiile lui, pentru ce ea se ținuse vis-avis de el în acea rezervă pe care la început o atribuisese indiferenței ea nu era din acelea care admit amorul în afară de căsătorie și din altă parte, ea nu voise să fie judecată ca interesată dacă ar fi aspirat la o căsătorie puțin în raport în ochii ei cu modesta situație care era a sa; simplă funcționară la casa Dorning ea considerase de sigur ca o partidă foarte strălucită pentru ea pe contele Torriani, amic intim al bogatului anticar, în casa căruia reușise să-și creeze o excelentă situație. I se părea acum lui Emilio că citește în ea, dela distanță, ca într-o carte deschisă și el își făcea reproșuri

fîndcă nu putuse să pătrundă mai de vreme secretul acestui mic suflet atât de curat și dragăstos.

* * *

Timpul păru să d-rei Ellen Drake foarte lung de când plecase Emilio Torriani, dar în ziua aceea ea era mai animată ca de obicei. Ea știa că tânărul om trebuia să sosească dintr'un moment într'altul și că nu va întârzia să-l vadă apărând în birourile Dorning.

În bucuria naivă ce simțea, ea avu delicata idee să cumpere câteva flori pe care le depuse într'o vază pe biuroul lui Emilio.

Contele nu întârzie să le observe imediat ce intrase în biuroul său. El se întrebă care era persoana care avusese grațioasa idee să împodobească cabinetul său de lucru. Bătrâna Annie? Imposibil... Atunci, Ellen? Da, foarte posibil... La această singură idee el simți inima sa că bate mai repede și grăbit să se asigure fără întârziere că nu greșise, el intră în biroul frumoasei secretare.

Ea părea foarte ocupată cu cititul cătorva scrisori. Ea tresări la vederea lui Emilio și fața ei se coloră de un puternic încarnat. Niciodată el nu o găsisese atât de adorabilă și delicioasă.

—...Bună dimineața, Miss Drake, zise el luând micuța mână a tinerei fete pe care o reținu mult timp în a sa... Sunt foarte fericit că vă revăd.

Încet ea își retrase mâna și fiindcă Emilio se așezase în fața ei, de cealaltă parte a biuroului și o privea cu dragoste, ea îi puse această chestiune banală.

— Ați volajat bine, d-le Torriani?

— Excelent, vă mulțumesc. Dar nu vă ascund că aveam dorința să mă reîntorc. Aveam impresia la Philadelphia că ceva îmi lipsește, mă simțeam grozav de singur și abandonat... Dar, spuneți-mi: nu cunoașteți oare amabila zeiță care a pus pe biuroul meu câteva flori care par că au fost puse pentru ca să-mi ureze bun venit?

Turburarea Elenei echivala cu o mărturisire. Ea păstra tăcerea, dar ochii ei păreau că răspund:

—...N'ați ghicit încă?

— Văd, reia tânărul om, că nu vreți să-mi spuneți numele său. Pentru ca să vă pedepsesc, am să vă spun că nu o ignor: frumoasa zeiță se numește Ellen Drake... și îi mulțumesc din adâncul sufletului meu de delicata sa atențiune.

Aceste cuvinte fură dulci pentru inima tinerei fete, dar jenată de privirile prea

expresive, prea insistente a lui Emilio, ea întrebă, pentru ca să sehimbe conversația.

— Știi că D-l Dorning trebuie să revie în curând din voiaj cu soția sa? El a informat pe d-l Madison eri printr'o telegramă... Voiajul de nuntă va fi mai scurt decât a fost prevăzut.

— Abia am văzut pe d-l Madison, astăzi răspunse tânărul om, era foarte ocupat și n'a avut timpul să-mi anunțe întoarcerea perechei... Dar, de fapt, această căsătorie neașteptată, nu va mirat?

— Spuneți mai bine că ne-a surprins pe toți aci, căci nimic desigur nu ne prepara-se la un asemenea eveniment... Ceeace pot afirma însă este că d-na Dorning nu va fi nefericită în nici un caz: D-l Jack este un om pe care-l putem cita ca exemplu n'are decât amici și va fi imposibil, cred, să-i găsiți vre-un defect.

— Sunt perfect de aceeași părere. Este cel mai bun dintre amici și îl iubesc din tot sufletul... Dar căsnindu-se să-și facă soția fericită, el nu va'ndeplini decât datoria sa: orice soț nu trebuie oare să se consacre fericirii aceleia care i-a devenit soție?

Emilio pentru ca să pronunțe aceste ultime cuvinte, luase un accent atât de serios, atât de grav, încât Ellen se întrebă dacă chiar el îi vorbea așa, el care era socotit atât de frivol și a cărui reputație nu putea cumva permite să-și închipuie că va emite vre-odată asemenea declarație de principii. Grav, la rândul ei, ea murmură:

— Asemenea cuvinte, d-le Torriani, vă fac onoare...

După aceia ea continuă mai veselă:

—... Dar mi se pare că erați cu totul indiferent acestor lucruri. Oare călătoria d-voastră v'a modificat ideile și... puțin caracterul?

— Poate! M'am gândit la multe lucruri care vă face din mine un om cu totul diferent aceluia care eram și dacă Dumnezeu vrea, puțin mai fericit... Căci d-voastră nu ați bănuț niciodată că, cu toate că aparențele erau înșelătoare, nu eram în realitate decât o ființă mizerabilă, cu umeri încovoiați de existență care se înverșuna contra mea la nebunie.

Ellen asculta emoționată aceste cuvinte atât de neașteptate în gura contelui Torriani. Dar această întreținere care devenea atât de dulce rămase din nefericire aci pentru moment: Harry Madison, într'adevăr, chemase de urgență pe tânărul om pentru ca să-l întreprindă relativ la decorarea

unui luxos atelier de artist din împrejurimile New-Yorkului.

După o zi de muncă. Emilio, pentru ca să mai răsufle puțin, dădu ordin să i se aducă micul automobil pe care Jack Dorning îl lăsase la dispoziția sa: el simțea nevoia de mișcare și de spațiu și proiectă să se plimbe până la Long Island, unde va găsi poate un excelent restaurant pentru ca să dinez. Dar înainte de a pleca, el trecu pe la biroul tinerei secretare. Aceasta se pregătea tocmai să plece și foarte natural el îi propuse să o reconducă acasă. Ea rămase un moment tăcută întrebându-se dacă trebuie, dacă putea să accepte. Nehotărârea ei nu scăpă lui Torrieni care îi zise cu un accent îndurerat:

—... Ezitați? Oare n'aveți încredere în mine?... Este rău după toate câte v'am spus astăzi de dimineață. Nu credeți în schimbarea ce s'a operat în mine?

— Schimbare foarte recentă, în orice caz, încercă să glumească Ellen pentru ca să ascundă emoția ce o prinsese. Această metamorfoză este oare sinceră? Gândiți-vă că cunosc ultima d-voastră aventură cu o oarecare artistă de muzic-hall. S'a vorbit mult în magazin despre ea în timpul șederei d-voastră la Pailadelphia.

El păru foarte supărat auzind că tânăra fată era în curent cu această istorie regretabilă.

—... Sunteți răutăcioasă, murmură el, amintindu-mi acest trist suvenir... Dacă ați ști pentru ce am căutat să mă distrez în compania persoanei la care ați făcut aluzie, nu ați putea să-mi țineți rigoare... Am vrut să uit doi ochi mari în fundul cărora am crezut că citeșc neîncredere, poate chiar și aversiune... Dar să nu mai vorbim despre toate acestea, dacă vrcți, căci a trecut... și din acel moment eel mai sever critic nu ar avea nimic să reproșeze conduitei mele... Vă dau cuvântul de onoare, credeți-mă vă rog!

Era în aceste cuvinte atâta durere reținută și în atitudinea tânărului om, atâta respect, încât Ellen nu avu curajul să refuze locul pe care îl oferea. Ea se declară gata să se lase să fie recondusă până la modesta locuință pe care o ocupa cu mama sa și se îndreptă spre ușe pentru ca să-și ascundă propria-i emoție.

Odată în automobil, și cum Emilio lua loc la volan lângă ea, ea îi recomandă zâmbind:

— Fiți prudent, nu-i așa? Viteza imi face frică.

El își reaminti deodată de o frază aproape analoagă pe care în alte circum-

stanțe Emma Kandyle o pronunțase în fața lui și fără să se mai gândească la soția amicului său el replică vesel.

— Puteți fi liniștită! Bunul ce mi-a fost încredințat îmi este prea scump ca să-l pun în pericol!

Turburată și fericită în același timp, de tot ce lăsa să se înțeleagă din cuvintele sale, Ellen nu răspunse... Ea se lăsă condusă până la pragul locuinței sale, ca un mic lucru fragil, fericită că se simte protejată de acest tânăr om, contra căruia la început voise să se păzească și care încetul cu încetul reușise să-i câștige amorul...

III

De o săptămână Jack Dorning se întorsese la New-York cu soția sa. Cei doi amici fură foarte fericiți că se regăsesc, iar d-na Dorning se arătă la rândul ei, foarte amabilă față de Emilio. Chiar din primele zile ea îl invitase să dineze în intimitatea menajului ei, și îi declarase odată pentru totdeauna că tacâmul său va fi pus regulat la masă. Dar tânărul om nu profită de loc de această grațioasă invitație, căci el avea motivele sale pentru ca să se fie cât se poate mai departe de casa amicului său. Toate gândurile lui sburau spre Ellen; momentele care le trecea lângă ea, în biroul cel mic erau acelea la care atașa cel mai mult preț și el găsea totdeauna că trec prea repede!

Emma Dorning care se gândise că este amabilă față de Emilio invitându-l să dineze regulat, fu vexată puțin de indiferența arătată de tânărul conte. Ea se plânse soțului ei:

— Nu găsești, scumpul meu Jack, că contele Torriani este prea rezervat față de noi? Aș zice aproape că el fuge de noi; cred cu toate astea că am exprimat plăcerea ce am avea-o să-l primim cât mai des?

Anticarul nu mai vedea decât prin ochii tinerei sale soții, pentru care el uitase atât de repede simpatia și amorul ce îi inspirase altădată Ellen Drake. El îi dădu dreptate nu fără, însă, să-l scuze cât se poate mai mult:

— Sunt din părerea ta, scumpo. Emilio vine foarte rar pe la noi. Dar este de scuzat, căci i-am dat sarcina să verifice câte-va afaceri foarte importante; este o muncă minuțioasă care nu-i lasă de loc timp liber.

— Până'n punctul să-și piardă toate seriile? Mă îndoiesc puțin. Știu că contele

Torriani este un incorigibil Don-Juan și mă întreb dacă nu trebuie să căutăm de partea asta adevăratul secret al numeroaselor lui ocupațiuni.

— Nu cred. Mi se pare din contra că duce de câțva timp o existență din cele mai regulate. El va sfârși prin a se cuminti de tot, ceea ce îmi va face mare plăcere, în timp ce din contra voi fi foarte întristat dacă am să văd că recade în vechile nebunii.

— În orice caz, el ar putea cu toate astea să ne consacre câte o seară din când în când...

— Nu pot să-l oblig fiindcă se arată discret: suntem încă prea de curând căsătoriți și în ciuda amabilității de care ai făcut probă față de el, se teme poate că ne deranjează. Nu caută alt lucru...

— Dacă asta este părerea ta, conchise puțin cam nervoasă tânăra femeie, mă însărcinez să-i spun că suntem foarte supărați și tu și eu fiindcă nu-l vedem prea des pe la noi!

Frumoasa Emma contractase această căsătorie numai din interes. De aceea ea își rezervase în gândul ei dreptul să flirteze fără cel mai mic scrupul cu cine i-ar fi plăcut ferindu-se numai să nu riște să piardă strălucita situație pe care o dorise atâta timp. Ea resimțea într'una o mare simpatie pentru contele Torriani și ea se gândea să reia cu el idila începută și pe care trebuise să o abandoneze pentru a se supune unor condițiuni de ordin mai practic. De acum încolo însă nimic nu o împiedeca să recăute numai amorul. Ea voia să reducă pe Emilio la voința ei, ea nu vroia să-i scape din mreje și se irita constatând că el nu părea chiar să observe că ea există.

Ea desfășură toată puterea seducțiunii sale spre a atrage pe tânărul om. Ea îi se plânse de puțină grabă ce o arăta să îi viziteze încât Emilio de teamă să nu fie socotit un ingrât sau chiar un simplu om grosolan, trebui să accepte un număr, care se mărea fără încetare, de dineuri, de serate, de plimbări în automobil, etc.

Toate aceste mărunte distracții, luându-i o mare parte din timpul său, îl obligau să muncească dublu când era la biroul său și nu mai găsea timpul să consacre tinerei secretare orele de conversație, în care găseau și unul și altul atâta farmec.

Tânăra fată fu foarte întristată. Ea era destul de perspicace pentru ca să-și dea seama că d-na Dorning acapara în întregime pe contele Torriani. Frumozii ei ochi se întunecau, și de multe ori îi se întâm-

plă să plângă pe ascuns pentru ceea ce numea ea acum himeră a unei fericiri abia întrevăzute.

Schimbarea trăsăturilor ei sfârși prin a lovi pe Emilio. El se neliniști de fața înfristată a tinerei fete, și de privirile ei înfrigurate. El ghici în ea o suferință tăcută de care se acuza că este cauza și el găsi din acest moment numeroase scuze pentru ca să refuze invitațiile d-nei Dorning.

Aceasta nu întârzie mult să găsească bizară noua atitudine a tânărului om. Ea era foarte iritată fiindcă Emilio știuse să rămâie în aparență insensibil față de toate încercările ei. Ea se irita în vanitatea ei de femeie al cărei sentiment se reducea în realitate la un violent capriciu: prea egoistă pentru ca să iubească vreodată sincer, ea era supărată contra tânărului om fiindcă nu-i căzuse până atunci la picioare. Și ea nu bănuia de loc că acesta trebuie să lupte din greu contra lui însuși pentru ca să nu sucumbe față de această seducțiune rafinată. El nu rezistase încercărilor ei, din ce în ce mai puțin deghizate decât reținut de respectul prieteniei ce-l lega de Jack Dorning, și asemenea de amintirea afecțiunii atât de curate a frumoasei secretare.

Din nefericire tânăra fată îl dispera din cauza rezervei constatată în care ea persista. Mai multe ori încercase să obție dulcea mărturisire atât de mult dorită, și la fiecare tentativă el perdea curajul. Ar fi vrut să-și deschidă inima față de ea, să-i declare amorul său nemărginit, dar această declarație ea găsea mijlocul totdeauna să-o oprească în momentul decisiv. convinsă că, chiar foarte sincer în momentul în care i-ar fi vorbit, niciodată acela pe care iubea din tot sufletul, niciodată „contele Torriani“ nu ar fi putut să-o ia în căsătorie. Incapabil să ghicească lupta dureroasă ce avea loc în ea, Emilio trăia o existență plină de torturări plasat între amorul său aproape ideal și manoperele diabolice ale d-nei Dorning. La aceste tentații el nu vroia să cedeze. El nu vroia să decadă până la punctul să-și trădeze amicul și pe cea căreia îi jurase amor etern.

Cap. IV

Emilio se decise să puie un capăt acestei situațiuni vorbind în fine tinerei fete. Dacă ea îl va respinge, va fi cu atât mai rău pentru el. Dacă din contra va primi agreabil mărturisirile lui el va cunoaște înfine adevărata fericire; se va sfârși cu

existența inutilă dusă până'n acel moment; el își va crea un cămin, care va fi iluminat de prezența unei soții dulce și iubitoare și într'adevăr demnă de adorațiunea sa.

El se gândea la toate acestea în timp ce se plimba nervos prin biroul său așteptând tocmai pe tânăra fată care trebuia să-i aducă câteva scrisori spre a fi semnate. El privi ceasul său cu neliniște când ea apăru înfine ținând în mână câteva hârtii. La vederea ei, el se îndreptă spre ea și îi zise pe neașteptate.

— Domnișoară Ellen, trebuie să am cu d-voastră o conversație din cele mai serioase. Suntem singuri aci, așezați-vă și ascultați-mă. Ea ridică spre el privirea marilor ei ochi cu expresia melancolică și înțelese din emoția ce anima fața tânărului om că trebuia să fie vorba de niște confidențe grave într'adevăr. Foarte turburată, ea se pregătea să-l invite a vorba când ușa, pe care n'o închisese bine când intrase, se deschise împinsă de o mână plină cu inele. Emma Dorning apăru și liniștită se îndreptă spre Emilio. Ea învălui dintr'o privire ascuțită perechea care se ținea în picioare la câțiva pași de ea. Emilio cât și Ellen erau foarte zăpăciți de această vizită.

Intimidată de această intrare neașteptată, Ellen se duse repede să puie pe biroul lui Torriani hârtiile aduse și după aceea se grăbi să dispară. Cu un zâmbet batjocoritor atunci tânăra femeie murmură:

— În fine! Țiu dar cheia enigmei și îmi explic acum „marea d-voastră dragoste pentru muncă“ și asemenea raritatea vizitelor d-voastră. Dar n'am pentru ce să mă supăr D-ra Drake este o încântătoare persoană care merită să se ocupe cineva continuu de ea!

— Nu știu ce gând-ascuns, se găsește sub aceste cuvinte, replică Emilio aproape supărat, dar aveți nedreptate, doamnă, să mă judecați atât de temerar; d-ra Drake nu-mi face onoarea să se intereseze de mine.; cel puțin așa cum aș dori.

El spusese aceste ultime cuvinte aproape fără să vrea. Emma Dorning nu întârzie să le releve:

— Iată, iată, zise ea cu răutate, poate veți fi într'adevăr amoretat de această frumoasă copilă!.. Pasiunea aceasta va trece, căci n'aveți de loc reputația de a vă atașa la una și singură femeie!

După aceste cuvinte, și lăsând pe tânărul conte cu totul zăpăcit, ea se îndepărtă pe unde venise, fără să se mai gândească să-i spuie obiectul vizitei sale. Ea trecu prin biroul tinerei secretare a soțului ei, se îndreptă spre ea, și-i murmură la ureche:

— D-șoară Drake, vă simpatizez foarte mult. căci d-l Dorning mi-a vorbit mult despre d-voastră, și v'a laudat calitățile. Iată pentru ce îmi permit să vă dau o mică povață, spunându-vă să vă feriți de un prea întreprinzător seducător... Ați ghicit, nu-i așa că despră contele Torriani vreau să vorbesc?... Poate să fie un încântător Don-Juan. Dar să știți că dacă din întâmplare, va ajunge până să vă ceară și 'n căsătorie, va fi un soț detestabil, căci este un fluture care nu va înceta niciodată să zboare din floare 'n floare.

Aceste sfaturi, a căror ipocrizie Ellen o ghici imediat, avu darul să agaseze pe tânăra fată. Ea se ridică, susținu fără să se incline privirea furioasă a d-nei Dorning și replică cu o voce fermă:

— Vă mulțumesc, doamnă, de interesul ce ați binevoit să-mi manifestați. Dar îmi dați voie să vă spun că am o idee cu totul diferită de-a d-voastră, relativ la contele Torriani: îl cunosc foarte bine și îl socot puțin mai aranjat decât ne lasă să întrevădem aparențele!

— Cu atât mai bine, scumpa mea copilă ripostă destul de acru. Emma, retrăgându-se fără să insiste mai mult. Orice ați zice, doresc pentru binele d-voastră, să mă fi înșelat.

Cu toate astea, această aluzie făcută la caracterul lui Emilio, lăsase pe Ellen întristată. Fără să vrea să-și mărturisească, ea simțea că d-na Dorning, ori și care ar fi fost mobilile care au împins-o să vorbească după cum a făcut, n'avea mare nedreptate în aprecierile aduse contra contelui Torriani. Nu suferise și ea de multe ori, din cauza caracterului său? Repetându-și odată 'n plus că este o nebunie curată să speră într-o imposibilă căsătorie, reproșându-și că prea mult cedase, până'n prezent, vocii inimei se hotărî să evite cu curaj de-acum înainte orice ocaziune de a lăsa lui Emilio să-i ghicească adevăratele ei sentimente, preconcepte dintr'un amor nelimitat, care în ciuda propriei ei voinți, continua să se mărească din zi în zi.

În zilele următoare ea îl evită, sau rămase tăcută în prezența tânărului, fapt ce produse contelui o dureroasă deziluzie care îl împinse într-o criză de neagră melancolie.

D-na Dorning, cu toate astea, era din ce în ce mai acaparată de toate exigențele existenței sale mondene. Dar niște noi și importante afaceri obligară câteva seri pe Jack Dorning să rămâie acasă ca să lucreze,—și acest lucru nu era făcut să

placă tinerei femei. Ea iubea prea mult plăcerile pentru ca să consimta cu ușurință să rămâie închisă acasă.

Ea concepuse, de câțva timp, proiectul să asiste la un mare concert în jurul căruia se făcuse o mare reclamă și la care trebuia să asiste elita societății.

Seara de gală sosise, și ea făcu tot posibilul să-și decidă soțul să o conducă.

Imediat după cină, el se dusesese la biroul său și se așeză să scrie câteva scrisori la mașină. Incet ea veni lângă el:

— Lasă numai pentru odată munca, te rog, scumpul meu Jack, murmură ea. Știi câtă plăcere am să mă duc la acest concert despre care ți-am vorbit și pentru care am reținut două locuri. Lasă-te înduplecat, consasră-mi câteva ore din timpul tău atât de prețios!

El se scuză; îi era imposibil să plece și era întristat fiindcă trebuia să refuze soției sale o plăcere, dar trebuia să continue munca începută.

Emma păru supărată, dar după câteva clipe de gândire, ea insinuă.

— De fapt, ce-ar fi dacă ași ruga pe contele Torriani să mă conducă în locul tău?

Fără cea mai mică umbră de bănuială, având tot atâta încredere în soția sa cât și în amicului său, anticarul se declară imediat de acord:

— Este o excelentă idee! Emilio cred că se va grăbi să te servească. Incântată de a vedea pe soțul ei acceptând sugestia ei, Emma, foarte repede gata, se îndreptă spre apartamentul tânărului om. Așezat la biroul său, acesta la rândul său scria câteva scrisori pentru ca să schimbe poate cursul ideilor sale. El își reprimă cu greutate furia văzând pe d-na Dorning, și se întrebă nu fără neliniște, ce mai doria încă de la el.

Aceasta îl puse imediat în curent cu micul serviciu ce reclama dela el, și tot vorbind, ea arunca spre el niște priviri capabile să subjuge un sfânt. Emilio întoarse ochii, el nu se credea încă atât de stăpân pe el, vai, pentru ca să petreacă o seară întreagă alături de această femeie, care cu farmecul ei pervers, părea aproape că i se oferă. Și, căutând un subterfugiu, el nu găsi decât aceste cuvinte:

—... Credeți-mă, Doamnă, că ași fi foarte fericit să mă pun la dispoziția d-voastră. Dar deplor faptul că sunt obligat să declin favoarea de a vă acompania... După cum vedeți, mă găsesc în plină muncă și abia am avut timpul să dinez și trebuie să

dinez și trebuie să muncesc până la o oră desigur înainte de a noaptea.

— Și d-voastră! persiflă tânăra femeie. Hotărât în casa aceasta nu locuiesc decât comercianți. Dar puțin mă importă, Jack contează pe dumneavoastră să mă acompaniați în seara aceasta în locul său... Veți lăsa dar, nu-i așa, toate aceste hârtii și nu mă veți face să mă rog mult, dacă vreți să nu întârziem.

Era în tonul ei un amestec de cochetărie și de autoritate. Emilio se gândi că nu poate să se derobeze fără să supere pe amicul său. Cu bine, cu rău el se supuse cerând doar câteva minute ca să se schimbe.

Călătoria în automobil, până la teatrul, unde se dădea concertul, fu din cele mai scurte și Emilio n'avu de loc să sufere efectul prezenței lângă el a acestei seducătoare creaturi. Dar odată la destinație un nefericit hazard îi plasă aproape de două fotolii care erau ocupate de Miss Ellen Drake și de mama sa. Foarte iubitoare de muzică, ele profitaseră cu grabă de locurile pe care un amic din timpurile fericite avusese plăcerea să le puie la dispoziția lor. Nici Emilio, nici Emma nu observară pe cele două femei, dar în schimb Ellen îi remarcă din primul moment și văzându-i împreună ea simți o mare durere. Fără să mai dea vre-o atenție magistralei execuții a programului, ea nu părăsi din ochi perechea și durerea ei se mărea din clipă în clipă constatând că d-na Dorning desfășoară toate grațiile în onoarea «cavalerului» ei. Emilio la început nu păru deloc emoționat de tentativele vecinei sale. Dar tânăra fată nu întârzie să-și dea seama că el se arăta din ce în ce mai puțin indiferent față de încântătoarea sa vecină. Pe nesimțite, el se apropia de ea, se apleca, o atingea aproape și îi vorbea pe șoptite.

Acest mic joc, în demi-obscuritatea ce domnea în sală, scăpă tuturor. Dar Ellen observa și cele mai mici nuanțe și la un moment dat, ea își șterse pe furiș lacrimile care curgeau încet pe fața ei.

Incapabilă să suporte mai mult un asemenea spectacol ea se devenise prea dureros, ea pretextă o durere subită de cap pentru ca să se eschiveze cu mama ei, chiar dela prima pauză a orchestrei.

Câteva zile trecură. Dar în ciuda înrâurii pe care Emma părea că o ia asupra lui, contete Torriani nu putu să întârzieze de a observa tristețea care, din seara faimoasă a concertului, Ellen căuta în zadar să o ascundă.

El fu neliniștit în așa măsură, încât într-o zi se decise și-o întrebă:

— ..Ce avea d-șoară Ellen? Toată veselie d-voastră a dispărut și nu-mi mai dați dovadă de aceiaș încredere ca altă dată... Dacă aveți ceva supărări sau dureri de ce nu vă deschideți mie? Nu sunt marele dumitale amic?

Ea era ocupată în acel moment să aranjeze câteva cărți în bibliotecă. Abia înfurse capul pentru ca să răspundă cu o voce tremurătoare și fără timbru:

— Dar n'am nimic, d-le Torriani. nici-o supărare, nici o durere.. vă înșelați,

— Nu spuneți aceasta! dulcea d-tale guriță nu știe să mintă. Lăsați-mă să invoc, încă odată, pentru a vă aduce pe drumul încrederii, amicitia noastră..

— Iată un cuvânt, murmură ea fără să vrea, de care se abuză deseori!

— Oare mie mi se adresează acest reproș? Ce v'am făcut pentru ca să-mi vorbiți așa? Vechile mele nebunii nu au fost încă uitate? De când sunt înforsi de la Philadelphia nimeni nu poate să-mi reproșeze nimic.

Ellen revăzu în gândul ei, spectacolul care, în seara concertului o făcuse atâta să sufere. Ea nu voi să facă nici o aluzie la ceace puteau fi relațiile dintre Emilio și d-na Dorning și preferă să rupă scurt această conversație care devenea penibilă.

— Dacă vreți să-mi faceți plăcerea d-le Torriani, să lăsăm la o parte aceste cauze. Permiteți-mi să vă părăsesc; trebuie să duc curierul d-lui Dorning spre a fi semnat,..

Emilio medită mult timp asupra motivelor care putuseră să determine din partea tinerei fete această schimbare de atitudine prin care ea părea că tăgăduiește chiar și sinceritatea simplei sale prietenii. El nu reuși să le descopere și simți o durere teribilă gândindu-se că Ellen se îndepărta de el pentru totdeauna..

Singură dintre toate femeile pe care le-a cunoscut, ea știuse să-i inspire un curat, un ideal amor. Dar, vai, ea posedea un mic suflet misterios, pe care era imposibil să-l cucerească... Și el se simțea foarte întristat foarte singur, tot așa de singur ca în ziua în care Dorning îl răpise din existența sa inutilă..

CAP. V

Emma Dorning ghicea ușor drama dureroasă care se juca în jurul ei dar puțin o importa faptul că sfărâma inima unei tinere fete îndepărtând de lângă aceasta

pe omul care iubea și de care era iubită. Ea ținea cu atât mai mult să reducă pe Emilio la voința ei fiindcă nu voia să-l abandoneze unei rivale pe care în sine-și o proclama neînsemnată dar a cărei frumusețe delicată, finețe și distincție înăscute suscitau în ea o violentă gelozie. Ea o dușmănea enorm fiindcă reușise să câștige amorul tânărului conte:

Pentru a reuși, ea redublă față de tânărul conte savantele ei cochetării și avu în curând satisfacția să constate că el nu părea tot așa de insensibil ca în trecut. El reluase obiceiul să o acompanieze peste tot: pe la teatru, la serate dansante la ceaiuri, la plimbări etc. Ea își dădea seama că el se lasă din ce în ce mai mult prins în mrejele sale. El tresărea când brațul său atinge pe al ei sau când respira parfumul ei dacă ea se apleca prea mult spre el ca să schimbe câteva cuvinte pe șoptite; ar fi fost deajuns o mică scânteie pentru că inima arzătoare a tânărului conte să ia foc.

Emma profită de o absență de câteva zile a soțului ei pentru ca să riște o manevră decisivă. Ea știa că Torriani scria sau citea totdeauna până seara târziu când nu eșia împreună cu ea. Intr'o seară, ea se duse să-l surprindă, hotărâtă să grăbească lucrurile cu orice preț.

Văzând-o intrând în camera sa aproape când miezul nopții sunase, Emilio se ridică de pe canapea și întrebă cu accentul celei mai sincere surprize.

— D-voastră, Doamnă, la o asemenea oră...

Dar deja ea se apropiase de el; privirea ei se îndreptă spre fața tânărului om; ea apăsă frumoasa ei mână fină și delicată pe umărul contelui om și murmură cu o voce plină de pasiune:

— ...Pentruce vrei să rezisti mai mult sentimentelor care ne atrag în mod irezistibil pe unul spre altul... Pentruce ne condamnă să suferim amândoi? Imi este imposibil, mie, să încerc ați ascunde mai mult timp secretul inimei mele și nu simț nici o rușine să-ți mărturisesc că te iubesc, Emilio.

— Opriți-vă, de milă, izbucni tânărul om de tot zăpăcit, nu mai vorbiți așa, nu mă tentați... Nici odată, auziți, Doamnă, nu voi trăda pe omul admirabil care este amicul meu... Nu puteți ghici, puterea legăturilor ce mă unesc soțului d-voastră, profunda simpatie ce am pentru el!

— Știu, știu, replică Emma, dar nimic nu ne va fi mai ușor decât să-i ascundem amorul nostru... Nimic nu ne obligă, să-l

informăm, nu-i așa? și contra acestui amor toate nobilele tale scrupule nu pot nimic; este mai puternic decât orice în lume.

Era atâta pasiune în modul cu care pronunțase aceste ultime cuvinte, încât Emilio rămase un moment ca beat. Emma profită de emoția sa pentru ca să-i înlănțuie gâtul cu brațele sale și pentru ca să-i ia în brațele ei.

Această femeie pe care o simțea palpând lângă pieptul său, acest păr al cărui parfum îl turbura ca o subită otravă amenințau să-l ridice lui Emilio tot ce îi mai rămănea din voința sa. În teroarea de a sucumba față de flacăra arzătoare a privirei care îl fascina, el vroia să întoarcă capul, dar deja Emma îi și acoperise fața cu sărutări arzătoare.

Ca sub efectul unor mușcăături, Emilio se degajă din îmbrățișarea tinerei femei cu o asemenea violență încât ea aproape se clătină. Departe de a se supăra de gestul atât de brutal al contelui, ea simți plăcerea aproape bolnăvicioasă să facă pe acest svăpăiat italian să-i cadă la picioare:

Inceț, ea reveni spre el.

— Nu mă supăr, zise ea, puțin cam tremurând, și te iert. Dar promite-mi că mâine vă veți arăta așa cum vreau să fiți... Vom dina la hotelul Printania; sunt acolo, după cum știu, saloane intime favorabile întâlnirilor misterioase unde nimeni nu se va gândi să ne caute.

Cinismul desăntat al tinerei femei scărbi complet pe Emilio.

Și cu toate astea el nu putea să se împedice de a privi pe tânăra femeie, zăpăcit, cu totul acaparată de frumusețea ei în fața căreia devenea din ce în ce mai slab; dar chipul lui Jack Dornig se impuse în acel moment cu gândul său.

— ...Ei bine, nu-mi răspunzi, Emilio, zise ea prinzându-l de mână.

El se îndepărtă repede ca și cum ar fi vroit să se ferească de contactul unei reptile și în același timp izbucni, furios contra slăbiciunii pe care și-o reproșa, cu o voce răgușită!

— ...Destul! Vreau să vă spun un lucru: nu sunteți o femeie, ci un șarpe, o cobră, o rea cobră, pe care ași voi să-om omor sub picioarele mele.

Această insultă făcu pe tânăra femeie să se roșească. Cu unghiile ei ascuțite ea ar fi vrut să sgârie și să strivească gura care o pronunțase, dar deasemenea ar fi vrut să-o muște într'un sărut exasperat. Ea avu destulă stăpânire pentru ca să se reție să nu releve insulta cu care fusese biciuită. Ea făcu câțiva pași spre ușe. În momentul

în care se pregătea să iasă, ea se reîn-
toarse, surâse, și zise cu tonul cel mai
natural din lume, convinsă cu toate astea
de victoria ei asigurată.

— Măine, scumpe amice nu-i așa? Vom
pleca la orele șapte pentru ca să cinăm
împreună.

Fără să aștepte răspunsul, ea eși lăsând
pe Emilio într-o agitație extremă.

Sufletul complex al Emmei îi părea in-
sondabil... Amorul pe care ea îl mărturi-
sise, îl înspăimânta... El se întreba dacă
ea fusese sinceră... dar sinceră sau nu, el
își promise să nu se ducă la rendez-vous-ul
fixat, și să nu trădeze cu nici un preț în-
crederea amicului său...

Ceeace trebuia să facă, era să încerce
să îndrepte pe tânăra femeie, să-o facă să
revie din nebunia ei, să-o facă să înțeleagă
oroarea unui amor, a unei legături între
ei, infamia de care ei ar deveni culpabili
dacă nu s'ar opri la marginea prăpastiei.
Judecând că Emma n'ar fi vrut fără îndoi-
ială nici să-l asculte dacă i-ar fi zis toate
acestea, el se hotărî să-i scrie. După ce
se plimbă timp îndelungat prin cameră, el
se instală la biroul său, și în termeni di-
screți și amicali, încercă să atingă sensi-
bilitatea d-nei Dorning arătându-i care le
era datoria. Scrisoarea terminată, el o re-
citi atent și își promise să o remită chiar
a doua zi prin camerista Emmei.

Cap. VI

Emilio fu foarte surprins când priui a
doua zi un scurt bilet prin care d-na Dor-
ning îi reamintea de făgăduiala pe care
ar fi dat-o ei. Ea nu făcea nici o aluzie
la scrisoarea sa și cu toate astea came-
rista pe care nu întârzie să-o întrebe îi
afirmă că o remise destinatoarei. După ce
se gândi câtva timp tânărul se decise să
nu se derobeze: el va acompaña pe Emma
dar numai pentru ca să-i repete sfaturile
la care ea nu vroia să dea nici o atenție.

Hotărât să facă aceasta, el se îndreptă,
când momentul sosi, cu d-na Dorning spre
hotelul Printania. În persoană avizată ea
nu ceruse automobilul ei și știu să aran-
jeze lucrurile astfel încât nimeni să nu-
vadă eșind împreună. Tânărul om se ho-
tărâse ca în timpul cinei să o dăscălească
și să o readucă pe drum bun. Emma as-
cultă, fără să clipească, micul lui discurs.
Un zâmbet vag, trecuse peste buzele ei și
când el sfârșise de vorbit, ea lăsă să-i
scape un ușor suspin de ușurare.

Singuri în cabinetul particular pe care
și-l aleseseră, nici o privire indiscretă nu

putea să-i zărească, iar chelnerul nu făcea
decât niște rare și discrete aparițiuni.

După cină, Emma, ceru o țigaretă, iar
după aceea, pentru ca să-o fumeze ea se
întinse a lene pe o canapea, făcând
semne lui Emilio să vie să se așeze lângă
ea. Emilio se supuse cu regret. Atunci
printr'o mișcare suplă și drăgăstoasă, Emma
se apropie de el, aplecă capul pe umărul
lui și murmură cu ochi închiși:

— Emilio, mă iubești... te iubesc, nimic
pentru mine numai există în afară de a-
ceasta.

El își dădu seama să nimic în lume nu
putea să convingă pe Emma de tot ce era
odios în acest amor în care ea voia să-i
atragă: o femeie ca ea nu era făcută să
se oprească la argumentele pe care el-le
expusese.

Dar cum ea încerca să-l facă să uite
strângându-l în brațe cu dragoste, el avu
curajul s'o respingă din nou și să fugă de
tentativa buzelor ei.

— Nu, Emma, făcu el, te rog nu comite
ireparabilul. Remușcarea de a vă fi condus
aci îmi este suficientă... Eu plec.

Tânăra femeie se ridică cu un zâmbet
răutăcios. Odată ce nu putea să sfârșim
prin mângâierile ei, absurda obstinație a a-
cestui băiat, îi veni ideea să facă să se
nască în el gelozia.

De câteva săptămâni ea legase pe as-
cuns, fără cea mai mică rușine, o intrigă
amoroasă prin care voise să se răzbune
de rezerva contelui italian.

Foarte des, ea se regăsea în saloanele
discrete ale hotelului Britania cu un tânăr
Don-Juan căruia îi acorda favorurile ei
și pe care de câteva zile îl neglijașe
complet.

Tocmai îi scrisese în dimineața aceea,
rugând-o să-i fixeze o întâlnire în lo-
cul lor de întâlnire obișnuită, dar ea nu-
răspunsese. Cu voce ascuțită, ea aruncă:

— Ei bine, dacă vrei să pleci, pleacă
singur, eu rămân!

După aceea repede ea luă telefonul și
ceru o comunicație:

— Allo! tu ești Jim! făcu ea vesel după
câteva secunde... Sunt eu Emma... îmi re-
cunoști vocea?... Sunt liberă în seara a-
ceasta... Vino repede... mă vei găsi la cui-
bul nostru obișnuit.

La aceste cuvinte care terminat, să-i
releve tot noroiul din care era făcut su-
fletul acestei creaturi, Emilio deveni palid.
nu din gelozie, dar de furie. Mizerabila se
jucase cu inima lui Dorning și cu buna lui
credință. Inima lui se umplu de dezgust.
El adresă Emmei o privire plină de dis-

preț și ești fără să se înjosească să zică măcar un cupânt.

Reîntors acasă el petrecu o noapte foarte turmentată. Temele pe care le resimțise când Dorning îi anunțase căsătoria sa se adevăreau, vai, ca foarte adevărate. Dar dacă el se temuse de fericirea amicului, fusese însă departe de a se gândi că va sosi așa de repede catastrofa. El ar fi preferat de o mie de ori să nu fi cunoscut culpabilitatea a Emmei, atât suferea de faptul că cunoștea secretul ei.

A doua zi, cu capul încă turburat și nesimțindu-se destul de dispus pentru ca să se ocupe cu serviciul său obișnuit, Emilio rămase, mai mult ca de obicei, în apartamentul său. Spre orele 11, Jack Dorning reveni mai de vreme decât se aștepta el însuși din voiajii săi, veni să-l surprindă.

Tânărul om remarcă dela început trăsăturile contractate ale amicului său și cunoscu cauza, când acesta îi zise cu o voce neliniștită:

— Nu știu ce să cred, scumpul meu Torriani... Am auzit că Emma a eșit a seară... și că nu s'a întors încă.

Emilio tresări, dar se stăpâni repede; nu trebuia cu nici un preț ca Dorning să afle ceace el presimțea deja. Dacă tânăra femeie nu se întorsese încă la domiciliul conjugal, asta însemna că ea era decisă să dezerteze pentru ca să trăiască cu omul pe care și-l luase de amant. Era singura explicație plauzibilă, care, pentru moment, îi veni în gând:

— Ce crezi despre tot acest mister? reluă Jack.

Tânărul om nu putea să mărturisească că știa foarte bine și din motive, în ce loc Emma Dorning se dusesse.

Fără mare încredere, el pronunță:

— Poate că s'a dus la vre-o prietenă unde a rămas, știindu-te absent.

— Acelaș lucru, m'am gândit și eu, din primul moment, murmură anticarul și am telefonat peste tot, dar nimeni n'a putut să mă informeze cu ceva.

Iată pentru ce sunt neliniștit și cred că voiu înnebuni dacă i s'a întâmplat vre-o nenorocire. Te rog, dragă, ajută-mă s'o regăsesc!

Emilio promise anticarului că-l va ajuta în toate demersurile sale și căută să strecoare o rază de speranță în sufletul soțului amărât.

Când rămase singur, câteva secunde mai târziu, el aruncă o privire distrată spre jurnalele, pe care contrar obiceiului său, nu le citise încă. Ele vorbeau toate de un

teribil incendiu care în timpul nopții mistuise hotelul Printania.

Zăpăcit de tot, Emilio citi aceste rânduri:

«Nu se cunosc cauzele incendiului care s'a întins cu o rapiditate de necrezut. Imobilul nu mai este decât o grămadă de ruine, printre care se descoperă cadavre complect carbonizate și care până în prezent n'au fost identificate».

Emilio nu mai putea să aibă nici o îndoială; prima sa ipoteză se găsea infirmată de tragicul eveniment și d-na Dorning putea fi socotită chiar din prezent printre victime. El se găsi puș din acel moment în fața unei teribile dileme; dacă vorbea soțul afla grozava nenorocire și îi distrugea toate iluziile. Dacă tăcea, tortura morală a amicului său se prelungea. Emilio, după mult timp, se decise să tacă.

Câteva zile trecură fără ca dubla anchetă condusă de contele Torriani și de Jack Dorning, să dea alte rezultate decât să confirme pe primul în certitudinea că Emma găsisse o moarte grozavă în incendiul hotelului Printania; Jack Dorning dispărea din ce în ce...

Teribila incertitudine în care se sbătea, durerea enormă care se mărea zilnic, sfârșiră prin a trânti la pat această robustă constituție.

Medicul chemat de Emilio nu ascunse acestuia că se temea de o febră cerebrală cu cele mai teribile consecințe și, tot ordonându-i un repaus absolut el îi recomandă în acelaș timp să evite bolnavului orice emoție, orice durere morală.

Tânărul om fu obligat să păstreze secretul asupra dramei în care Emma își găsisse moartea; o asemenea revelație într'un moment ca acesta ar fi ucis pe amicul său. El se instală la căpătâiul lui și veghie zi și noapte, ca un adevărat frate.

Ellen Drake de-asemena îl ajută cu sfaturile ei. Și ea avu curajul într'o zi să-i să-i zisă, după ce remarcase semnele de oboseală pe care le prezentau trăsăturile lui slăbite.

Trebuie să vă gândiți puțin și la sănătatea d-voastră, d-le Torriani; mai multe nopți ați petrecut la căpătâiul patronului fără să vă fi odihnit un moment.

Nu-l voi părăsi, răspunse el hotărât, până nu-l voi vedea eomplect restabilit.

Față de un asemenea devotament lui Ellen îi păru rău că nu cunoscuse încă caracterul tânărului conte, care era capabil să arate pentru un amic o atât de afectuoasă sollicitudine.

Momentul sosi în fine, în care doctorul

declară că răspunde de restabilirea lui Jack Dorning dar mai spuse încă că este nevoie de multe menajamente...

Dar regăsindu-și sănătatea, anticarul resimți mai puternică, durerea dispariției soției lui. El își petrecea orele plângând o și Emilio cunoscu aproape de el momente de o grozavă tortură morală: nu numai odată se găsi pe punctul de a-i spune adevărul, dar recomandațiile medicului îi reveneau în gând și tăcea. Jack Dorning era prea slab încă pentru a putea să cunoască circumstanțele sfârșitului tragic al aceleia pe care o iubea.

—... N'ai aflat nimic despre Emma? întreba el din când în când, închipuindu-și că amicul său continua cercetările.

—... Vai nu!

Neputând să vorbească, tânărul om se consuma și Dorning se mira văzând figura serioasă și tristă a amicului său.

Momentul sosi în care, simțindu-se mult mai bine, vroi să reînceapă o anchetă el însuși. Aceasta fu foarte scurtă și risipi repede vâul creiat în jurul dispariției Emmei; într'un sertar secret al unui birou care se găsea în buduarul Emmei el descoperi ceea ce fără nici o contestație era cheia întregului mister. El rămase timp de câteva minute ca trăsnet, după aceea revenindu-și întră în camera lui Emilio.

— În fine; zise el amicului său mirat, cunoscu adevărul.. relativ la soția mea, Aranjând niște scrisori, am descoperit o corespondență edificatoare. Am convingerea absolută că ea a pierit în incendiul Printaniei; știu că avea obiceiul să se întâlnească acolo cu un om, un oarecare Jim, care tocmai îi ceruse o întâlnire în seara tragică. Mizerabila creatură în care aveam toată încrederea a fost aspru pedepsită.

Un moment Dorning aplecă capul sub greutatea unor amarnice și dureroase gânduri, după aceea reluă;

— Nu îți voi ascunde, scumpul meu, că am găsit și o scrisoare dela tine, o scrisoare plină de sfaturi, prin care încercăi să o moralizezi. Am dedus că ea a încercat să te vrăjească prin seducțiunea ei. Te-ai condus în această ocazie ca un adevărat prieten și îți mulțumesc; meritul tău este cu atât mai mare căci cunoscu foarte bine slăbiciunea ta.

Emilia asculta pe Jack fără să aibă curajul să-l privească în față. El nu se simțea deloc demn de aceste elogii; el trebuia să-i mărturisească totul.

El îi povesti totul ce se petrecuse până la începutul serei în care Emma trebuia să-și piardă viața. El îi zise cum și pen-

tru ce o asomaniase la Printania și cum deasemenea într'un moment de ciudă, ea telefonase unui oarecare Jim pentru ca să vie la hotel.

El îi zugrăvi, disperarea lui când cunoscu a doua zi, după lectura tardivă a jurnalelor, noutatea incendiului care făcuse un atât de mare număr de victime. El îi explică în fine cauza tăcerii lui, tăcere care atârtnase asupra pieptului său ca o greutate de plumb.

— „Sărmane amice, înțeleg, murmură anticarul. Te temeai să nu-mi distrug ideaul meu!

— Mă temeam deasemenea să nu te ucidă vestea. Doctorul mi-a declarat că cea mai mică durere și-ar fi funestă în timpul gravei boale de care sufereai...

— ...Și în timpul căreia m'ai îngrijit Emilio cu un devotament ce nu vof uita niciodată!

— Nu mi-am făcut decât datoria.

Dar toate acestea nu s'ar fi întâmplat dacă n'aș fi avut slăbiciunea s'o acompănez pe d-na Dorning la hotel în aceea blestemată seară. Ea ar fi fost astăzi în viață încă.

— Nu, Emilio! ea s'ar fi dus cu celalt!

— Poate, dar acum când știi totul Jack mă simt plasat lângă tine într'o situație foarte delicată.. ar fi mai bine să dtspar din drumul tău.

— Nu se poate. Nu vreau să pierd un amic atât de fidel ca tine.

Jack Dorning se gândi câteva clipe, după ce reluă grav și foarte afectuos în acelaș timp;

— Du-te să petreci câteva luni în Angtia spre a cumpăra niște obiecte de artă. Uitarea va veni singură.. amintirea acestei teribile drame va dispăre în trecut și când vei reveni nu vom mai revorbi de ea... niciodată!

CAP. VII

Trei luni după această conversație, Torriani revenea la New-York, foarte bine dispus. El încheiase, în timpul acestei absențe, pentru contul casei Dorning niște interesante afaceri.

Tot ca și în ziua când se întorsese din Philadelphia, el găsi pe biroul său, un buchet cu flori. Imma sa începu să bată mai repede, gândindu-se la aceea care le aranjase... Ellen se gândise dar la el în timpul îndelungatei lui absențe... Acest gest cu care ea îl primea, odată în plus i se păru un balsam ceresc... Poate că în

fine el urma să descopere adevărata fericire...

Tânăra secretară deschise ușor ușa. Imediat Emilio se îndreptă spre ea; un moment orbit de frumusețea ei, care i se părea mai luminoasă decât imaginea ce purtase în el, el luă cele două mânuțe pe care le strâuse cu drag.

— Scumpă amică, sunt foarte fericit fiindcă vă revăd, și fiindcă constat că n'ați uitat pe cel „absent”. Florile acestea îmi sunt o probă foarte evidentă și la care atașez un preț foarte mare.

Ellen se roși puțin, dar răspunse liniștit:

—... Pentru ce să vă uit, d-le Torriani? Plecând ați lăsat aci cele mai frumoase suvenire... tot personalul n'a încetat să vorbească de d-voastră... și să regrete că-lătoria d-voastră...

Această conversație abia începută și pe care Emilio ar fi dorit să o continue, se găsi deodată întreruptă de intrarea lui Harry Madison. Tânăra fată se eclipsă în timp ce directorul comercial al casei se îndreptă spre Emilio cu mâinile întinse într'un gest de cordial bun-venit. După câteva fraze amabile schimbate dintr'o parte și din alta, tânărul om se informă despre Jack Dorning și de sănătatea sa abia restabilită când el părăsise New-Yorkul.

— Ah! scumpul meu amic, exclamă Harry Madison, acest excelent Dorning va regreta amar faptul că a trebuit să accepte astăzi de dimineață o întâlnire importantă care l'a împiedicat să se ducă la port să vă primească.

Dar nu vei întârzia mult până să-l vezi... și-l vei găsi mult schimbat în bine... Fericirea este tipărită pe fața sa și totul este datorit d-rei Ellen care l'a îngrijit cu un mare devotament în timpul absenței d-vs.

—... D-rei Drake?... Cum?... Pentru ce... întrebă Emilio neliniștit.

— Cum? Pentru ce? este foarte ușor să înțelegi că n'am primit nici o confidență. Dorning a revenit la un amor pe care de mult timp îl ascundea în inima sa și pe care o fatală atracție, din cauza căreia a suferit grozav, l'a adormit în el.

Toată veselia tânărului om căzu deodată.

— Cu atât mai bine, zise el cu o voce stinsă. Vor fi două ființe de elită care mai mult decât ceilalți, merită să cunoască fericirea.

Câteva minute mai târziu, Emilio felicita pe Jack Dorning despre excelenta stare a sănătății sale în care îl regăsea. Anticarul se arăta cu totul diferent de omul pe care îl părăsise cu câteva luni mai înainte

slăbit de boală și abătut de lovitura care-l lovide. Totul releva acum în el fericirea de a trăi. Tânărul om îi spuse toate astea Amicului său nu se apără, apoi deodată înțrebă:

—... De fapt, ai văzut pe Miss Drake?

— Desigur, sunt câteva minute doar. Și ea mi s'a părut mai frumoasă, mai dulce mai ideală ca niciodată.

Jack Dorning tăcu un moment, după aceea grav, el pronunță:

— Unui amic ca tine, nu trebuie să ascund nimic. O iubesc, și amorul pe care-l resimt, este acum toată viața mea. Dar dacă, câteodată mi se pare că ea nu va respinge declarațiile mele, în alte momente nu pot să mă apăr contra temerei că ea se gândește la un altul.

Anticarul își amintea de micul flirt altă dată început între secretara sa și tânărul colaborator pe care și-l atașase și el voi să știe dacă ultimul păstrase în privința lui Miss Ellen umbra chiar a unui sentiment amoros. Această îndoială îl împiedicase până'n acel moment să bruscheze lucrurile. Dar dacă Torriani nu se mai preocupă de tânăra secretară, nimic nu-l va împiedica să facă acesteia mărturisirea sentimentelor lui și să ceară să accepte un nume de care era liber să dispue din momentul în care Emma fusese socotită în mod oficial printre victimele incendiului hotelului Pritania.

Torriani își dădu seama de neliniștea amicului său și importanța pe care acesta o atașa de răspunsul său. El încercă să-și compue o figură impasibilă și cu o voce abia voalată, el răspunse:

—... Ai nedreptate să te gândești că d-ra Drake poate să se gândească la altul decât tine. Sunt absolut convins că ea împărtășește sentimentele tale.

— Ah, scumpe Emilio, mă readuci la viață!

Jack Dorning gândindu-se numai la bucuria ce-i umplea sufletul, nu observă paioarea care se răspândise pe trăsăturile amicului său. El continuă:

— Ascultă-mă... Ellen și mama ei mi-au făcut plăcerea să accepte pentru seara aceasta o invitație la Operă. Am o lojă de patru persoane. Vino cu noi, căci fericirea mea va fi mai mare.

— Bine, Jack, și te mulțumesc, murmură Emilio fără să știe tocmai bine ce zicea.

Părăsindu-și amicul, el traversă micul birou al secretarei. Tânăra fată ridică spre el ochii și privirea lor era atât de curată, atât de liniștită, încât el n'avu curajul să-i

puie câteva chestiuni cari îi ardea buzele. El făcu numai această observație, cu un ton aproape supărat:

— N'am văzut nici odată pe Dörning atât de fericit... se pare că totul vi se datorește?

— Mie? Pentru ce? răspuse ea. Dörning este atât de bun încât toată lumea îl iubește și poate fiindcă își dă seamă de această simpatie a tuturor acelor care îl înconjoară, că vi s'a părut, după cum ziceți fericit.

Ea se socotise în acel moment printre toți funcționarii din cauza rușinei de a mărturisi lui Emilio propriile ei sentimente în privința lui Jack Dörning.

În realitate acesta prin delicateța sa, prin afecțiunea discretă și prin micile lui atenții, știuse să câștige încetul cu încetul inima tinerei fete.

Dacă ea nu ardea pentru el de unul din acele amori mistuitoare care fac subiectul a o mulțime de romane, cel puțin simțea la adresa lui, una din acele profunde afecțiuni, făcute din dragoste și din devotament și care sunt făcute pentru a rezista tuturor probelor.

Jack se arăta atât de simplu față de ea, el știuse atât de bine să facă să dispară din fața ochilor ei, marea diferență de avere care-i separa, încât ea nu mai simțea aceleași scrupule ca altă dată la ideea unei căsătorii posibile, chiar de-asupra situației sale.

De o sută de ori, Jack îi spusese că tinerețea ei, frumusețea și onorabilul ei nume pe care-l purta, aveau mai multă valoare pentru un om decât totă celei mai bogate moștenitoare din New-York și tinăra fată sfârșise prin a se lăsa încântată de aceste cuvinte care îndepărtau din gândul ei, orice teamă de a fi vre-o dată luată drept o aventurieră, lacomă să-și creeze o existență aurită.

Din altă parte, inocentul ei amor pentru Emilio, dispăruse pe nesimțite. I se părea că fusese un prea frumos vis, din care ea nu mai păstra decât o dulce amintire, dar care n'avea nimic comun cu realitățile vieții.

Ea auzise deasemenea și despre rolul jucat de tânărul conte în sfârșitul tragic al d-nei Donning și faptul acesta contribuise să o vindece complet de acel amor care poati nu i-ar fi rezervat decât tristețea și deziluzii. Ea nu mai simțea pentru Emilio decât o simplă prietenie și fiindcă dorise să-și ma-

nifeste acest sentiment, ea împodobise cabinetul lui de lucru cu flori.

Totul acesta Emilio, în puțin timp, ghici după figura liniștită a tinerei fete. Ochii ei, altădată plini de lacrimi deseori, își ergășiseră limpezimea lor. Nimic nu mai pălea în prezent încarnatul delicat al obrazilor ei.

Cu moartea în suflet, Emilio o contempla. Dar el nu voia să-i arate durerea care îl sbuciuma la singura idee de a vedea dispărând pentru totdeauna idealul creat. El încercă să-și compue o figură indiferentă, începu să râdă în timp ce lacrimi le umpluseră ochii, și zise cu un ton glumeț:

— Oare amorul vă face atât de frumoasă? Niciodată nu v'am găsit atât de încântătoare!

Ellen răspuse cu tristețe:

— Sunteți totdeauna același. Nu trebuie să vorbiți astfel despre un sentiment asupra căruia nu trebuie să se glumească niciodată.

— Asta fiindcă n'am același punct de vedere ca al d-voastră.

— Da, știu... ca un fluture care zboară din floare'n floare, d-voastră vă duceți de la blondă la brunetă, și vice versa, nu-i așa.

— Chiar așa. Și iată, chiar în prezent mă găsesc sub farmecul a două adorabile pasagere, una blondă cealaltă brunetă, după ați spus, cu care am călătorit... Fără să mai vorbesc de micile și frumoasele Englezoaice care m'au consolată în timpul exilului meu..

Lăcrămile îi inundară fața dar pretextând o tuse subită el se întoarse și grăbit le șterse.

— Veți fi foarte amabilă, dră Ellen, continua el când se stăpâni, să-i anunțați lui Jack că nu voi putea să vii în seara aceasta la teatru... Am o întâlnire dela care este imposibil să lipsesc.

— ...Na voi lipsi să fac acest comision, răspuse tânăra fată urmărind cu privirea plină de tristețea pe contele Torriani care se depărta.

Ea își zicea că niciodată, nu se va schimba că va rămâne același incorrigibil și frivol Don-Juan.

...Ea era departe de a bănuși că așa zisul rendez-vous a lui Emilio nu era decât un pretext ca să plângă imposibilul său amor...

SFÂRȘIT

0 aniversare : RUDOLPH VALENTINO

Rudolph Valentino și Nita Naldi

Un an și mai bine a trecut de când s'a răspândit în lumea întreagă trista veste a morței celui mai mare actor al ecranului, veste ce umplu sufletul tuturor cineaștilor de tristețe!

La 23 August 1926 muri la New-York Rudolph Valentino, care era tânărul june-premier ideal, tânărul june-premier care

n'a fost încă înlocuit, căci el poseda toate calitățile de farmec cum rar se găsește la un interpret.

Reamintim cititorilor câteva date : Rudolph Valentino s'a născut la Castellaneta, în Italia, la 6 Mai 1895. Adevăratul său nume era Rodolphe-Alphonse-Raphaël-Picre-Philibert Guglielmi.

Creațiunile lui principale sunt încă prezente în toate memoriile: Cei patru cavaleri ai Apocalipsului, Dama cu cameli, Șeicul (cu Agnès Ayres), Monsieur Beaucaire (cu Bébé Daniels), Tânărul Rajah (cu Wanda Hawley) Noaptea Roșie (cu Hélène d'Algy), Arenele însângerate și Cobra (cu Nita Naldi), Fiul Șeicului și Vulturul Negru (cu Wilma Banky).

Aventurile și întâmplările matrimoniale ale lui Rudolph Valentino sunt foarte cunoscute pentru ca să le mai raportăm.

Să spunem numai că el fu soțul Janei Acher și a Natașei Rambova.

În momentul în care muri, el era pe punctul de a se căsători cu Pola Negri, care, de curând, s'a măritat în Franța, cu prințul Mdivani.

Existența lui Rudolph Valentino este aceea a unui erou de roman și este normal că ea a inspirat atâtea povești fanteziste, căci sunt personajii care fac să răsară legendele. Mult timp Rudolph Valentino va rămâne tipul perfectului Don-Juan al ecranului. Filmele sale vor fi reeditate și numele său nu fi așa de repede uitat.

Admiratoarele și admiratorii lui îi rămân de o fidelitate încântătoare.

Este mișcător de văzut cu ce dragoste este pronunțat numele său de persoanele care l'au văzut numai pe ecran. Trebuie să atribuim această simpatie nu numai legendei de Don-Juan care aurea numele artistului dar și farmecului său.

Nu avem pentru moment în cinema-ul mondial interpret care să posede, întocmai ca și el, arta de a fi un irezistibil amoretz.

Rudolph Valentino era cu totul diferent celorlalți interpreți americani.

Ardea în el toată ardoarea rasei latine și o oarecare melancolie care atrăgea femeile...

Gândiți-vă la privirile desamăgite ale eroului nostru în Cobra și Noaptea Roșie și veți înțelege puterea de atracție a nefericitului Rudy.

Reamintim cititorilor noștri că în colecția noastră vor apare și alți trei din principalele lui creații: Tânărul Rajah, Noaptea Roșie și Fiul Șeicului.

GH. STELATU.

„FILMUL COMPLECT“

No. 3

apare **Duminică 23 Octombrie 1927**

și PUBLICA

Prințul Vesel

ROMAN-CINEMA de PAUL LORES

SUBIECTUL :

Un prinț domnitor detronat... de un cutremur de pământ, care a făcut să dispară în fundul mării regatul său, s'a refugiat în America în compania sorie sale Sofia.

Acolo, după numeroase aventuri, prințul se amorezează de logodnica lui William Groom, regele petrolului, și în cele din urmă se căsătorește cu aleasa inimii sale în timp ce sora sa devine soția regelui petrolului.

Acest film este interpretat cu un brio remarcabil de Josef Schildkrant, Marguerite de la Motte și Julya Faye.

În plus, No. 3 va publica și biografia primilor doi artiști.

Premiera acestui film va avea loc în curând la unul din cinematografele din centru.

In „FILMUL COMPLECT“

Vor apare în curând marile filme :

DON X... FIUL LUI ZORRO, cu Douglas Fairbanks

TRAGEDIA INTUNERICULUI, cu Ronald Colman și W. Banky.

LEUL MOGOLILOR, cu Ivan Mosjoukine.

HOTUL IN PARADIS, cu Ronald Colman.

TRAGEDIA DRAGOSTEI, cu Emil Jannigs.

MICA ANNIE, cu Mary Pickford.

FRUMOSUL BRUMMEL, cu John Barrymore.

TÂNARUL RAJAH și NOAPTEA ROȘIE, cu R. Valentino.

PELERINUL, cu C. Chaplin.

CAMPION DE BOX, cu B. Keaton — Malec.

CIRCUL REGAL, cu Pat și Patachon.

DANSATOAREA SPANIOLA, cu Pola Negri.

PARADA CEA MARE, cu John Gilbert.

NOBIL ȘI VAGABOND, cu Koline.

FIUL ȘEICULUI, cu R. Valentino.

SOȚII CELIBATARI, cu Rod la Rocque.

„FILMUL COMPLECT“ No. 3

publică Filmul :

Prințul Vesel

și Biografia lui Joseph Schildkrant și Marguerite de la Motte